

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการนำเรื่องต่างรูปแบบที่มีต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน ตลอดจนศึกษากิริยาร่วม (Interaction) ระหว่างเพศและแบบของการนำเรื่อง

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ ว่าการนำเรื่องแบบใดที่จะส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนมากที่สุด
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ว่านักเรียนเพศใดจะจำเนื้อเรื่องได้ดีกว่ากัน
3. เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องแตกต่างกันตามระดับของเพศ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างแบบของการนำเรื่องและเพศของนักเรียนหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องแตกต่างกัน
2. ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนหญิงจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องมากกว่านักเรียนชาย

3. ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อแบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องแตกต่างกันตามระดับเพศ หรือมีกิจกรรมระหว่างแบบของการนำเรื่องและเพศของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 10 โรงเรียน รวม 192 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 96 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 96 คน

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยออกแบบแผนการทดลองแบบแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์ โหมดละกำหนด 2×3 (เพศ \times แบบของการนำเรื่อง)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เนื้อเรื่อง จำนวน 2 เรื่อง คือ เรื่องเต่าและเรื่องจิ้งจอก เนื้อเรื่องแต่ละเรื่องจะมี 3 ชุด ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามเงื่อนไขการทดลอง ดังนี้
 - 1.1 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ (b_1) จำนวน 2 ชุด
 - 1.2 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพ (b_2) จำนวน 2 ชุด
 - 1.3 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ (b_3) จำนวน 2 ชุด
2. แบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่อง 2 ฉบับ
3. กระดาษคำตอบ
4. นาฬิกาจับเวลา

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ชั้นเตรียมการทดลอง

1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ จำนวน 6 ชุด แบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่อง กระจาศำตอบ และ นาฬิกาจับเวลา

1.2 เตรียมห้องทดลอง

1.3 เตรียมผู้เข้ารับการทดลอง

1.4 เตรียมหมายเลขที่จะแจกให้แก่ผู้เข้ารับการทดลอง โดยยึดติดกับ กระจาศำตอบ หมายเลขนี้เป็นหมายเลขที่กำหนดไว้เพื่อการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการทดลอง และเนื่องจากผู้วิจัยไม่ต้องการให้เกิดความสับสนในการแจกเนื้อเรื่องและการเก็บกระจาศำตอบคืน ผู้รับการทดลองจะต้องเขียนหมายเลขที่แจกให้ลงไปบนกระจาศำตอบด้วย

2. ชั้นทดลอง

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้รับการทดลองเข้าใจถึงวิธีดำเนินการทดลองในแต่ละ ^๕ ขั้นตอน

2.2 ผู้วิจัยเรียกชื่อผู้รับการทดลอง และแจกเนื้อเรื่องฉบับที่ 1 โดยที่ผู้รับการทดลองแต่ละคนจะได้รับเนื้อเรื่องตามกลุ่มทดลองที่จัดไว้ ให้เวลาอ่าน 14 นาที หลังจากนั้นให้ทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องฉบับที่ 1 ให้เวลาทำแบบทดสอบ 10 นาที แล้วพัก 5 นาที ต่อจากนั้นก็ให้ผู้รับการทดลองอ่านเนื้อเรื่องฉบับที่ 2 ให้เวลาอ่าน 11 นาที หลังจากนั้นให้ทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องฉบับที่ 2 ให้เวลา 10 นาที

2.3 เมื่อหมดเวลาแต่ละช่วง ผู้วิจัยเก็บกระจาศำตอบแยกไว้จากเนื้อเรื่อง และแบบทดสอบ โดยแยกไว้เป็นชุด ๆ ตามกลุ่มทดลอง

3. การให้คะแนน

นำกระจาศำตอบของนักเรียนแต่ละคนมาตรวจให้คะแนน โดยให้คะแนนข้อที่ถูกข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ผิดหรือไม่ได้ทำให้ 0 คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20
2. การวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน โดยใช้วิธีการของ ฮาร์ทลีย์ (Hartley)
3. การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่วัดได้จากกลุ่มต่าง ๆ
4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลส์ผสมบูรณ์ โมเดลกำหนด 2×3 (เพศ \times แบบของการนำเรื่อง)
5. การทดสอบผลการทดลองหลัก ระหว่างตัวแปร A กับตัวแปร B
6. การทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ ด้วยวิธีการ HSD ของทูกีย์ (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ นักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพ และนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ มีคะแนนการจำเนื้อเรื่องไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนหญิงมีคะแนนการจำเนื้อเรื่องได้มากกว่านักเรียนชาย
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและแบบของการนำเรื่อง

อภิปรายผล

จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาผลของการนำเรื่องต่างรูปแบบที่มีต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน ตลอดจนศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและแบบของการนำเรื่อง ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบจำนวน 3 สมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลการ

ทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 ข้อ โดยลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อแบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนทั้งสามกลุ่มจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องแตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏในตาราง 7 พบว่า มีขนิมเลขคณิตของคะแนนการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพ และกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การนำเรื่องทั้งสามรูปแบบส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางทั้งสามรูปแบบ ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 1 จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล

การที่สมมติฐานข้อที่ 1 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล อาจเป็นเพราะแบบของการนำเรื่องในการวิจัยครั้งนี้ทั้งสามระดับคือ แบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ ต่างเป็นตัวแปรที่ยังไม่เคยมีผู้ใดศึกษาร่วมกันมาก่อนว่าการนำเรื่องแบบใดจะส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องได้ดีที่สุด จากการศึกษาพบว่า การนำเรื่องเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนจำเนื้อเรื่องหรือสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ได้ดีขึ้น (Ausubel, 1978 : 170) เพราะการนำเรื่องเป็นการสรุปย่อและบอกขอบข่ายของเรื่องที่จะเรียน ช่วยให้ผู้เรียนเห็นโครงสร้างของสิ่งที่เรียน และทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลของเรื่องนั้น ทำให้ข้อมูลในเนื้อหาชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ความสับสนในความหมายใหม่ลดน้อยลง การจดจำข้อมูลก็จะสูงขึ้นด้วย (Ausubel, 1968 : 81-88) บรูนนิง (สตุคคัพันท์ หวังสุริยะ, 2530 อ้างอิงจาก Brunning, 1970 : 187) ได้ศึกษาพบว่าลักษณะของเรื่องที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายได้แก่ การจัดทำบทนำเรื่องในรูปของโครงเรื่อง เรื่องย่อ หรือบทสรุปเป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ เอ็มเมอร์ จตุรธำรง (2521 : 10) ที่กล่าวว่า การนำเรื่องทำหน้าที่เป็นบทสรุปสั้น ๆ ของเนื้อเรื่องที่มีรายละเอียดปลีกย่อยมากอีกด้วย อาจจัดในรูปของ บทย่อ คำนำ โครงเรื่อง คำถาม รูปภาพหรือในลักษณะอื่น ๆ ส่วน เปื้อง กุมุท (โรจิต อักษรชาติ, 2529 : 3 อ้างอิงจาก เปื้อง กุมุท, 2528 : 2) ได้กล่าวว่า การนำเรื่องหรือการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดไว้ล่วงหน้า

ไม่ว่าจะเป็นคำพูด สิ่งพิมพ์ หรือรูปภาพ เมื่อนำมาเสนอแก่ผู้เรียนแล้วจะทำหน้าที่ในการบอกให้ผู้เรียนทราบเนื้อหาอย่างย่อก่อน ทำให้ผู้เรียนทราบแนวคิดอย่างสังเขปก่อน จากงานวิจัยของออสซูเบล และฟิตซ์เจอร์าล (Ausubel and Fitzgerald, 1962 : 243-249) เมเฮอร์ (Maher, 1975 : 2616-A) และสตุคคัพพ์ (Stuckert, 1975) พบว่าการนำเรื่องแบบเรื่องย่อส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องได้สูงขึ้น ในทำนองเดียวกัน คีนและคัลฮาวี (Dean and Kulhay, 1981 : 57) ศึกษาพบว่า เนื้อเรื่องที่มีภาพประกอบทำให้นักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนในชั้นประถมศึกษาเกิดแรงจูงใจที่จะอ่านและเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ ทาจิกะ ฮิเดซูกุ และคนอื่น ๆ (Tajika Hidesugu and others, 1988) ได้ศึกษาผลของการใช้สิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดแบบที่มีภาพประกอบ และไม่มีภาพประกอบ เสนอก่อนการอ่านเนื้อเรื่องที่มีต่อการจำเนื้อเรื่องพบว่า การใช้สิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดที่มีภาพประกอบก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนสามารถจำเนื้อเรื่องได้สูงกว่าการอ่านเนื้อเรื่องที่ไม่มีภาพประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอล์คเกอร์ (Walker, 1976 : 6379-6380-A) และยูอิลล์และจอสเซลีน (Yuill and Josecelyne, 1988 : 152-158)

ดังนั้นจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทราบว่า ถ้าหากนำวิธีที่ 1 ของแต่ละงานวิจัยมาศึกษาร่วมกันแล้ว จะทำให้เราได้วิธีการนำเรื่องที่ดีที่สุดที่ส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่อง จึงได้นำวิธีการเหล่านั้นมาศึกษาร่วมกัน ผลปรากฏว่าการนำเรื่องทั้งสามรูปแบบส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าการนำเรื่องทั้งสามวิธีเป็นวิธีที่ดีในระดับเดียวกัน ผลที่ได้จากทั้งสามวิธีจึงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนหญิงจะดีกว่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องมากกว่านักเรียนชาย ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 พบว่า มีชนิดและชนิดของคะแนนการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 สมมติฐานข้อที่ 2 จึงได้รับ

การสนับสนุนจากข้อมูล ผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของแอสเชอร์และกอตต์แมน (Asher and Markell, 1974 : 680 citing Asher and Gottman, 1973) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีความสามารถในการอ่านต้อยกว่านักเรียนหญิง และจากผลการวิจัยของ ประสงค์ สุรสิทธิ์ (2515) และ จุฬารัตน์ ชุมสมาน (2531) พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านและจำเนื้อเรื่อง ได้มากกว่านักเรียนชาย

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านและจำเนื้อเรื่องได้มากกว่านักเรียนชาย อาจเป็นเพราะในระดับประถมศึกษา นักเรียนหญิงมีความสามารถทางภาษาสูงกว่านักเรียนชาย (สุชา จันทน์เอม, 2527 : 6) ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องได้ดีและจำเนื้อเรื่องได้มากกว่านักเรียนชาย

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแล้ว นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความจำเนื้อเรื่องแตกต่างกันตามระดับเพศ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างเพศและแบบของการนำเรื่อง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 7 พบว่า ผลต่างของมัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ มีความแตกต่างกันตามระดับเพศ และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติทั้งปรากฏในตาราง 7 พบว่า ความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ มีกิริยาร่วมระหว่างเพศและแบบของการนำเรื่อง จึงได้ทดสอบผลการทดลองหลัก (Simple Main Effect Test) ดังปรากฏตามตาราง 11 พบว่าที่ระดับการนำเรื่องแบบรูปภาพของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ได้คะแนนการจำเนื้อเรื่องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนการจำเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพมากกว่านักเรียนชาย จึงกล่าวได้ว่า ระดับการนำเรื่องแบบรูปภาพและเพศของนักเรียนขึ้นแก่กันและกัน หรือกล่าวได้ว่าในการอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพ

นักเรียนหญิงจำเนื้อเรื่องได้ดีกว่านักเรียนชาย สำหรับกลุ่มนักเรียนชายมีคะแนนการจำเนื้อเรื่องทั้ง 3 รูปแบบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณตั้งตาราง 10 พบว่า มีดัชนีเลขคณิตของคะแนนการจำเนื้อเรื่องของกลุ่มนักเรียนชายที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพ น้อยกว่ากลุ่มที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ และกลุ่มที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ สำหรับกลุ่มที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อและกลุ่มที่มีการนำเรื่องแบบรูปภาพกับเรื่องย่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มนักเรียนชายที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อและแบบรูปภาพกับเรื่องย่อมีคะแนนการจำเนื้อเรื่องไม่แตกต่างกัน สำหรับกลุ่มนักเรียนหญิงอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ สามารถจำเนื้อเรื่องได้ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในการอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชาย ควรให้นักเรียนชายอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ เพราะนักเรียนสามารถอ่านและจำเนื้อเรื่องได้ดีและไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนหญิงควรให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องทั้ง 3 รูปแบบ คือ แบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ เพราะนักเรียนหญิงสามารถจำเนื้อเรื่องได้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน

1.1 ผลจากการวิจัยทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อแบบรูปภาพ และแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ ส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนไม่แตกต่างกัน และการนำเรื่องทั้งสามรูปแบบส่งผลต่อการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนในระดับปานกลาง ดังนั้นในการที่ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ครูสามารถนำวิธีการทั้งสามรูปแบบไปใช้ได้ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถจำเนื้อเรื่องได้มากยิ่งขึ้น และยังเป็นการสร้างความสนใจแก่เด็กอีกด้วย

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนหญิงจำเนื้อเรื่องได้ดีกว่านักเรียนชาย ดังนั้นในการเรียนการสอนอ่าน ครูจึงควรคำนึงถึงเพศของผู้เรียนด้วย และควรให้ความสนใจแก่นักเรียนชายให้มากกว่าปกติ โดยให้นักเรียนชายมีเวลาอ่านมากขึ้นหรือโดยการนำเนื้อเรื่องต่าง ๆ ที่ช่วยเสริมทักษะการอ่าน และเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบการจำเนื้อเรื่องของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านอื่น ๆ กว้าง เช่น ความสามารถทางภาษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น ว่ามีผลต่อการจำเนื้อเรื่องได้แตกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบการนำเรื่องแบบต่าง ๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อจะได้ศึกษาแนวทางการนำเรื่องที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น

2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับการนำเรื่องโดยแปรค่าการนำเรื่องเป็นแบบอื่น ๆ เช่น คำถาม โครงเรื่อง เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาเกี่ยวกับการนำเรื่องกับตัวแปรตามอื่น ๆ กว้าง เช่น ความเข้าใจในการอ่าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในการอ่าน เป็นต้น